

Z Rohanu běží bažinou, luhem zarostlým travou
západní vítr k městským zdem písničkou naříkavou.
„Co povíš, větře zbloudilý, co neseš ze svých cest?
Zda viděls Boromira hrdě jít ve svitu hvězd?“
„Viděl, přes sedm pramenů, přes sedm toků jel,
pak sám šel širou pustinou. A potom odešel.
Do dlouhých stínů stínu Severu. Já ho víc nespatriil.
Severák snad slyšel, když na roh zatroubil.“

„Boromire! Já z vysokých zdí na západ do dále zřel,
ze země pusté bez lidí ty jsi však nepřišel.“

Od moře jižní vítr letí z písčin a kamení,
do městských bran nese nárek, racků kvílení.
„Co neseš z jihu s večerem, ty větře vzdychavý?
Kde Boromir můj sličný je? Trápím se čekám vždy.“
„Neptej se mne kde přebývá – ach, kolik kostí leží
na březích bílých, na březích černých, bouřné mraky běží,
kolik jich plulo Anduinou, hledalo mořský lán.
Ty severáku, ptej se spíš na ty, jež posílá.“

„Boromire! Tam za branou na jih jde cesta k moři
z šedého ústí s nářkem racků ty ses však nevynořil.“

Od Brány Králů severák přes vodopády přišel,
a kolem věže chladně dul jak roh, ježž každý slyšel.
„Co ze severu přinášíš mi mocný větře dnes?
Co dělá statný Boromir? Kdy navrátí se z cest?“
„Pod Amon Hen jsem slyšel křik: to nepřátele bil.
Štít rozťatý, meč zlomený, pak k vodě přinesli.
Tu hrdou hlavu, sličnou tvář složili v klidný sen
A Rauros, zlatý vodopád, jej objal ramenem.“

„Boromire! Vždy Strážní věž k severu se dívá,
kde Rauros, zlatý vodopád, věčnou píseň zpívá.“